

Den nuværende Ordning muliggør nemlig, at de store Skatteydere, der er Ledere af Erhverv i Byerne, hvor der — netop maaske som Følge af, at disse store Erhverv findes der — er en høj Skatteprocent, kan, ved at bo ude i de omliggende Nabokommuner, hvor der er en lav Skatteprocent, fri sig for meget store Skattepaalæg og unddrage Erhvervskommunen den retmæssige Hjælp til Afholdelse af Udgifterne til de Formaal, jeg nævnedes før. En saadan Ordning er meningsløs og uretfærdig. Det er derfor rimeligt, at den Skattekommission, der havde hele dette Forhold til Undersøgelse, fremkom med et Forslag, der paa rationel Vis søgte her at skabe en Forandring, og det kan sikkert kun ske ad den Vej, som Kommissionen paapegede. Bestemmelserne om den mellemkommunale Beskatning har haft til Opgave at sikre Erhvervskommunens Interesser noget mere, saaledes at i alt Fald Privatfolk, der ejede store Virksomheder, ikke helt kunde blive fri for at betale Skat til Erhvervskommunen. Gik Virksomhederne over til at blive Aktieselskaber, vilde Lederne af disse derimod kunne unddrage sig den Skat, som andre Arbejdsgivere var forpligtede til at svare til Erhvervskommunen. Idet jeg naturligvis erkender, at det var Hensigten med den mellemkommunale Beskatning at raade Bod paa den uheldige Skatteordning, kan jeg dog ikke erkende, at man er naaet langt frem ad denne Vej. Jeg tror, at hele Ordningen med den mellemkommunale Beskatning har været en Skuffelse for Kommunerne. Skal man naa til en bedre Ordning, der i højere Grad skaber Retfærdighed, end der er nu, maa det sikkert være ad den Vej, som Skattekommissionen foreslog, nemlig ved at tage hele dette Spørgsmaal om Statens og Kommunernes Udgiftspligt overfor de vigtige Opgaver, jeg nævnedes før, op til Løsning.

I Skattekommissionen havde man ogsaa Spørgsmaalet om en Ændring af den mellemkommunale Beskatning til Behandling. Bestræbelserne gik navnlig ud paa at udvide de skattepligtiges Kreds og paa, at man skulde anvende ved Paaligningen Kommunens Ligningsprocent i Stedet for den saakaldte tekniske Skatteprocent. Som antydet af Vestres Ordfører (Jensen-Sønderup) gik man i Skattekommissionen langt videre i sine Krav med Hensyn til Skattepaaligningen. Man foreslog saaledes, hvad der ogsaa har været stærkt krævet af Ligningsmyndighederne, at udvide det frie Skøn, ændre Erdrags- og Tillægsbe-

stemmelserne o. s. v. Hvis disse Bestemmelser var blevet vedtaget som Lov, vilde det have bidraget meget til at skabe bedre Forhold. At man i Kommunerne har haft Opmærksomheden henvendt paa, at der her trængtes til en snarlig Reformering, vil ogsaa ses deraf, at Kommissionen, der blev nedsat i Foraaret 1910, allerede afgav Betænkning i November samme Aar. Og det skal siges til den daværende Indenrigsministers Ros, det nuværende ærede Medlem fra Verringe (Jensen-Sønderup), at han forstod ogsaa Situationens Alvor, idet han, kort efter at Betænkningen var afgivet, forelagde et Lovforslag, der i det væsentlige tog de Opgaver op, som Kommissionen havde foreslaaet.

Desværre er det gaaet saaledes, at medens Folketinget stillede sig særdeles forstaaende og vedtog det af den daværende Indenrigsminister forelagte Lovforslag, har det ikke været muligt senere at formaa Landstinget til at fremme Sagen. Det er i høj Grad beklageligt, at alle indtrængende Henvendelser fra Kommunalbestyrelserne, særlig fra Købstæderne, er prællede af paa en mærkelig Uvillie oppe i det andet høje Ting. De ekstraordinære Tider, vi nu lever i, hvor de kommunale Udgifter er stadig stigende, navnlig paa det sociale Omraade, har i høj Grad vanskeliggjort Kommunernes Stilling og sikkert i ikke ringe Grad bidraget til at fremme Ønsket om, at der snarest maa ske en Ændring paa dette Omraade, saa at enkelte store Skatteydere ikke fremdeles skal kunne unddrage sig en meget væsentlig Del af deres retmæssige Andel i Kommunens Udgifter ved at tage Ophold i de Skattely, hvor man har en lille Elitesamling af Velhavere og derfor kan unddrage sig de Byrder, der opstaar for andre Kommuner navnlig i de Tilfælde, hvor der i Kommunen drives Fabriksvirksomheder af store Aktieselskaber. Det forekommer mig, at det vilde være rigtigt under en Reformering af kommunale Skatter at tage op til nærmere Prøvelse, om ikke disse Aktieselskaber i langt højere Grad, end nu er Tilfældet, burde beskattes til Kommunen. Efter den nugældende kommunale Skattelov er deres Skat fikseret til kun at maatte andrage 3 pCt. Under de vanskelige Forhold, som Landet befinder sig i, og hvorunder Kapitalen opføres paa enkelte Hænder, medens Fattigdom og Dyrtid hænger Befolkningens store Flertal, har man, hvad Statsskatten angaar, haft Forstaaelsen af, at det ogsaa var Aktieselskaberne, man skulde ramme, og jeg